



LA CAMPANA DE GRACIA.

QUI S' ESPERA 'S DESESPERA.



Cuiti, home, cuiti, ja va prou bé per anarsen.

PREPAREMOS.

Lo Directori del nostre partit, compost, com saben nostres correligionaris, dels ciutadans Pi y Margall, Castelar, Figueras, Sorni, Santa Marta, Estebanez y Contreras, ha publicat un notable manifest escitant als republicans federals á que 's preparin per la lluyta electoral que s' acosta.

«La llibertat, es cert, está mal assegurada en Espanya, diu lo manifest. Gracias á las últimas reformas del Códich Penal menos depent de la lley que de la tolerancia del govern. Los mateixos que abuy la conservan íntegra, demá, pe 'ls seus interessos, podrian mermarla. Podria tambe comprométre-la 'l Rey tornantla á posar en mans dels conservadors, que la creuen incompatible ab l' ordre si no 's limita. Mes lo temor de que se la menoscabi, lluny de autorisarnos pe 'l retraiment, nos obliga á lluytar per posarla á cubert de tant graves perills.»

Respecte á anar al terreno de la forsa, com alguns impacients voldrian, portats tant de una extrema bona fé com de una passió que 'ls cega, diu lo Directori:

«Sols quan á pesar de la nostra llealtat y dels nostres esforços la llibertat faltés, ja per part dels que abuy la defensen com per part dels que la negan, podriam deixar ab rahó los comicis pe 'l camp de batalla.»

«Visquem previnguts per aquets casos, sempre de temer en un pais ahont la llibertat té numerosos enemichs..... Horas hi ha de lluytar ab lo ferro, horas de lluytar ab la paraula: la sort dels partits está en no confondre-rlas y en saberlas esperar y aprofitar.»

Per lo que toca á la actitud del partit republicá ab lo govern, lo manifest no pot ser mes clá, mes explicit, ni tampoch mes intransigent. Diu aixis:

«Anem tots á las urnas com un sol home.

No coaligats, pero si sols; no amagant nostra bandera, sino portantla ben desplegada al vent. Es temps ja de que doném á coneixer lo que som y lo que volém per nosaltres mateixos. CAP PACTE, CAP PARAULA D' HONOR 'ns lliga abuy ab los homens que governan. Si algun dia, per rahons de alta política 'ns varem comprometre á guardarshi benevolencia, abuy ni aqueixa benevolencia 'ls hi devém, com no 'ns la imposin los seus actes y 'ls nostres interessos..... No tenim necessitat de coalicions ni de alianças ab los partits monárquichs...»

No es menos important lo párrafo que 'l Directori dedica als elements dissidents del partit federal incitantlos á que s' uneixin ab la massa general del partit.

«¿Quinas diferencias nos separan, diu lo patriótic manifest, que no poguém olvidar en aras de la República? Atortunadament no 'ns separa cap qüestió de principis.»

«TOTS VOLÉM LA REPÚBLICA FEDERAL Y LA SUCESIVA EMANCIPACIÓ DE LAS CLASSES OBRERAS. Tots aspirém á establir la República sobre la triple base de la llibertat, l' ordre y 'l progrés.»

«Cap de nosaltres está per una República turbulenta; pero tampoch está ningú per una República conservadora que vingués á consagrar ni á mantenir cap género de iniquitats ni de abusos.»

Lo partit republicá ha rebut ab aplausos lo manifest que acabém d' estractar, manifest que coincideix ab lo no menos important que ha publicat lo comité de la nostra provincia. Tenint en compte la claretat y la franquesa re-

publicana ab que en ell se tractan tots los assumtos que 'l partit te sobre 'l tapete, l' efecte que produis no podia, baix cap concepte, deixar de ser exelent.

Homens de partit, hem de ser disciplinats, mentres ab la disciplina no se 'ns condueixi á la ignominia y al deshonor.

Tenim confiança complerta ab los homens del directori: confiança ab los seus antecedents, confiança ab los actes que realisan, confiança ab lo talent de cada un d' ells.

¿Que 'ns toca donchs aconsellar? Lo que ja no es necessari perque está en la conciencia de tothom: que siguém subordinats, si volém anar á la República Federal; que 'ns preparém per anar á las urnas abuy y á las armas demá, si es necessari per salvar la llibertat; que olvidém petites diferencias y 'ns posém tots baix la direcció del Directori de Madrit y dels Comités provincials y locals, s'ense escoltarnos á ningú mes.

Las circunstancias son extraordinarias. Un sacudiment inesperat, una ocasió imprevista pot convertir á nostra Espanya en una República Federal. Permaneixem, donchs, units com un sol home, despreciem als que 'ns prediquin lo contrari, y esperem tranquilsconfiats en que 'ls dignes, honrats y consecuentes membres del Directori no 'ns farán dar un pas en fals.

Mentres tant diguem ab ells: ¡á las urnas! Y plens d' entusiasme, plens de fe, aném á la victoria.

R.

BATALLADAS.

La táctica d' en Bieló está donant uns resultats admirables.

Per are ja tenim:

Unas quantas accions, sense resultats decisius, (si esceptuem la de Sallent que no 's deu á n' ell ni á la seva inventiva,) ja que sempre 'ls carlins s' han pogut retirar ordenadament, y quan y com han volgut;

Un somatent en la provincia de Tarragona que s' ha disolt sense haber trobat cap partida carlista;

L' incendi d' uu tren en la via de Zaragoza;

La sorpresa de Tarrasa;

La sorpresa de Reus;

Y 'ls viatjes del capitá general de Catalunya.

La consecuencia de tot aixó es que 'l general es massa nano pe 'l vestit que porta.

Un periódich de Madrit, admirat de la osadía dels carlins, pregunta per l' esperit liberal de Catalunya.

Y 'l poble pregunta ahont son las armas per fer valer son esperit liberal.

¿Ab que voleu qu' empaitin als carlins? ¿Ab las unglas?

Un regidór republicá va descubrir que ab quatre carretadas de carn que habian sortit del matadero, se defraudaban al ajuntament uns 13 quintás. Felicitem al senyor Gonzalez. Potser algun dia 's podrán descubrir los misteris del matadero. ¡Mano limpia!

Un amadeista, sabedor de que don Amadeo anaba á Santander, á pendrer banys, va escriurer tot alarmat á un amich seu perque fes de manera que 'l seu ídol anes á nadar ab carbassas. Pero sembla que ja está mes tranquil á consecuencia de haber rebut una carta en la que li diuhen que perdi cuidado, ja que la persona que de tal modo mereix las sevas simpatias es home que sab nadar y guardar la roba.

¡Ay don Amadeo, vos que aneu á pendrer banys! ¡Quantas consideracions se poden fer respecte d' una onada! ¡Quantas ilusions s' estrellan com la onada contra la platja ó contra las rocas! Aixis s' estrellaren las ilusions dels Napoleons, aixis se desvanesqueren las de Maximiliano, aixis s' han desvanescut las de Pio nové.

Si llegiu l' *Imparcial*, ab motiu del viatge del Rey, en los pobles per ahont passa tot son ovacions, y vivas, y gresca, y salvas y altras manifestacions expansivas.

Lo dia menos pensat es capás de fernos saber que 'ls assessinos del carrer del Arenal no varen tenir mes fi que 'l de saludar á D. Amadeo fent salva.

—Vaja, que si l' arriban á tocar ja te 'n haurias alegrat.

—¡Miserable! Aqueixas suposicions no 't permetis ferlas ni per broma.

—Pero escolta: ¿com no te 'n habias d' alegrar? ¿No ets republicá?

—¿Y tu 't creus que 'ls republicans som capassos de patrocinar lo assassinat? ¿Y 't pensas que som tant petits? Per nosaltres lo esencial es que s' ensorri la monarquia, y 'l monarca, siga 'l que siga, se 'ns ne dona tres bledas.

Un diari alfonsí dona la culpa del atentat contra don Amadeo als republicans. Ho suposa y res mes.

Ab la mateixa franquesa podem nosaltres declarar que 'ls redactors de dit periódich son uns miserables calumniadors y uns indignes periodistas. Molt poch estiman la honra del seu partit quan tant barata venen la dels seus adversaris. ¡Miserables! ¡Dignes partidaris de la corrompuda y asquerosa dinastía borbónica!

Se parla de una próxima fusió entre carlistas y alfonsins.

Que 's fusionin. Dignes son los uns dels altres.

Es ben cert alló que diuhen de que *Dios los cria y ellos se juntan*. Y sino vegin si no estan junts donya Isabel, en Montpensier y lo Alfonso; y vegin sino está á punt de juntarse 'ls en Carlets.

Se diu que á una comissió de l' ajuntament de Segovia que aná á trobar á n' en Ruiz Gomez perque se l' hi donés certa quantitat, aquest la hi contestá ab molta franquesa:

—«Haig de pagar 600 milions, y no tinch ni una peseta.»

«De la pell de l' Espanya podran ferne unas botas perque 'l ministre vaja segú á la bancarrota.»—

Sembla impossible, lo que está passant ab l' exércit.

Cada dia hi ha nous ascensos. Y los amichs dels ministres pujan y pujan, y quan mes ells s' enfilan, mes baix está l' exércit.

Sembla que 'l general Córdoba té 'l pensament de acabar ab l' exércit espanyol. Aixis los honors que á mans plenas reparteix semblan per aquest, los últims honors.

Viva Espanya ab honra se cridava en Alcolea.

Y á fe de mon, que lo que está succehint té moltíssim d' honras fúnebres.

No per l' exércit tant sols, sino per l' Hisenda, pél poble, pél treballador y per tothom qui te la sort de no dur galons ni estrelles.

Casi tots los periódichs de Madrit están conformes en creure que 'l crim del carrer del Arenal, donará lloch á descubrir los autors del que 's cometé en lo carrer del Turch, contra 'l general Prim.

Si, aixó será per lo que diu lo refranch:

—Tant y tant va 'l canti á la font...

Per mes que diga la *Gaceta*, lo rebement que dispensá la població de Valladolid á D. Amadeo, fou fret, com los dias mes rigurosos del hivern, en la Capital de Castilla la Vella.

La curiositat portá tant sols la gent al tránsito; pero aquesta mateixa curiositat no pogué fer que al pasar lo rey la gent tant sisquiera 's descubris, ni cridés viva.

¡Ingrats! Hi hagués entrat la República....

La *Política* diu:

«No fa molts dias que un demagogodeya en la reunió del teatro del Circo que aquell que matés al rey fora 'l primer ciutadá d' Espanya.

«En efecte, varios ciutadans se disputaban l' altre dia en lo carrer del Arenal la conquesta de títol tant alt.

«Sembreu vetns y recullireu tempestats.»

Pero senyors de la *Política*, si la cosa no vé d' aquí. Si no tenen memoria menjin quas de pansa. ¿No saben que avans que aquell demagogu digués alló del rey Amadeo, los jesuitas habian dit cosas semblants respecte dels reys que 'ls hi feyan nosa?

Ab la escena del carrer del Arenal qui mes hi sab mes hi diu.

Are 'ns surten ab que 'l primer que va revelá 'l fet va ser lo general Topete.

¡D' aixó se 'n diu dinastisme!

¡¡Duas vegadas ja ha salvat la dinastia!! ¿Que fa don Amadeo que no 'l crida per formar ministeri?

Lo general Serrano está firmement decidit á retirar-se á la vida privada. Vejám.

Escusat es dir que la firmesa es una de las qualitats dels homens que mes nos agradan.

Don Amadeo na sortit de Madrit ab lo propósit d' anar á pendrer banys de mar.

¡Alerta ab no pegar cops de cap á las rocas!

Lo general Serrano ha enviat un telegrama á n' en Topete, fentli saber que si decas se feyan manifestacions á favor de don Amadeo,

ab motiu del atentat del carrer del Arenal, ell també protestaba.

Una pregunta se 'm acut.

Si acas no hi hagués hagut manifestacions ¿hauria protestat ó no?

Es que 'l telégrama es gracios.

Un capellá va anar á assistir á un borni que s' acababa de morir. Sorti de casa seva á la una, arribá á un quart duas á la del malalt, á un quart y mitj de la mateixa hora ja li habia cantat las ensoltas, y á dos quarts tornaba á ser á casa seva á dinar.

—¿Com ha tornat tant prompte? li digué la majordona.

—Ja es mort, contestá ell.

—Si que ha mort volant.

—¡Oh! Com no ha tingut de aclucar mes que un ull, abiat hem estat llestos.

La Junta de Instrucción pública de la Provincia ha acordat no dimitir, á pesar de las dignas observacions que en sentit contrari va ferli lo senyor Patxot. Si d' aixó no 'n diuhen delicadesa ni may.

La Junta passada va dimitir perque habian suspés la verdadera, la legal Diputació. Admesa la renúncia fou nombrada la que are hi ha.

Reposada la Diputació suspesa, semblaba natural que la Junta d' Instrucción diria:—Lo decoro, la delicadesa, la dignitat nos obligan á deixar á la Diputació en llibertat de reposar á la Junta dimisionaria.

Donchs ha opinat lo contrari. ¿Perque? ¡Oh! Vagintho á saber. Uns diuhen que en las cadi-ras de la Junta hi ha pega, altres que 'l senyor Faijó s' hi troba bé, altres que..... pero tantas cosas diuhen...

Si la Diputació ho sab fer, potser los ne farán venir ganas de dimitir. Y 'ls estará bé per poch delicats.

Dos dignes facultatius, perteneixents á las ambulancias que varen anar á Tarrasa á prestar sos serveys als ferits de la acció del altre dia, estigueren á punt de ser víctimas de un atentat, gracias á haberse ficat al magí d' alguns llunátichs qu' eran carlins disfressats. ¡Ey, ey! Una cosa es ser enemich dels carlistas y una altra cosa es deixarse portar de la afició á la pólvora.

Nosaltres creyem que 'ls mateixos que varen ocasionar los insults als dos dignes facultatius, á horas d' are se 'n arrepen-teixen.

Un periódich calamars assegura que avans de tres mesos los seus padrins serán poder.

Aixó 'm fá 'l mateix efecte que si 'm diguessen:

—Avans de tres mesos los republicans serán fusellats y deportats, s' haurá mort la insurrecció espanyola y ja no 's resará de llibertat ni de drets individuals.

¿Ho creuhen vostés? ¿No? Donchs jo tampoch.

Lo diplomátich senyor Ulloa li va dir á donya Victoria, á propósit del perill que habia corregut:

—Senyora, aquet es un moment en que m' avergonyeixo de ser espanyol.

—Senyor de Ulloa; contestá ella, per tots los paissos del mon hi ha assessinos, y vosté no es just ab la seva patria.

—Pero senyora, respongué 'l diplomátich, pensantse aquesta vegada fé 'l cop; ¿anant V. M. en lo cotxe...?

—Pero ¿vol vosté exigir galanteria á un as-sessino?

Confesem qu' ella va representar milló 'l pa-per que no pas ell. Si que va quedar lluit.

D' aixó se 'n diu un assurtit de pebrotets, y dels fins.

—Desenganyis, en Sagasta hauria impedit lo delicte. Ell está pe 'l sistema preventiu, molt mes eficaz que 'l repressiu.

—Dispensi; ell no está per cap dels dos.

—¿Com?

—Porque no s' ha fet agafar ni avans ni despres de la transferencia dels dos mil-lions.

En Sagasta, en Romero Robledo y en Bala-guer son á pendrer banys.

Despres de ser ministre ja ve be una renta-deta.

En Sagasta ha felicitat al Rey y de pas li ha dit que 'ls fonaments de la societat estan vacilants.

¿Vol dir que se 'n anirán á terra?

L' única cosa que 'm sabria greu fora que 'l dia que s' ensorressin no li atrapessin á n' ell á sota.

S' assegura que un dels lladres que l' altre dia varen fugir de la presó, deya á un com-pany seu:

—D' altres se 'n passejan y fins van á pen-drer banys. També 'm puch passejar jo.

Lo general Serrano diu en lo telégrama que va enviar á n' en Topete:

—M' avergonyeixo del fet per Espanya.

Lo qu' hauria de fer es avergonyirse per Espanya y per ell, de las molts deslealtats que ha comés durant la seva vida política.

Decididament Espanya deu ser un pais de salvatjes y las demes nacions serán uns paraissos terrenals.

Vejám: Estats Units, la gran nació del mon. Booth, no fa molts anys que va assassinar, en un teatro, al gran president Lincoln... ¡Ah!

França, la gran nació d' Europa.—Prou me recordo d' Ornisi, Ravailac, Damiens etc. ¡Oh!

Russia.—No fa molt temps que un polaco va atentar contra la vida del Czar.

Italia.—¡No 'n parlem! No hi hauria prou lloch en la *Campana*.

Vaja, si que veig qu' Espanya es la única nació ahont hi ha assessinos.

Llegeixo en un periódich:

«En Constantinopla acaba de abolirse la pe-na anomenada del Canas. Eixa pena s' apli-cava del següent modo. Quan un tender ó mercader qualsevol feya fraude aixis en lopés

«com en la calitat de sas mercancías, se l' hi tancava la botiga y se l' clavava per l' orella » á la porta, posantlo á la pública vergonya per » espay de vintiquatre horas. En aquesta situa- »ció sufria á la vegada lo dolor material de la »pena y l'moral dels dicteris y burlas dels tran- »seunts.»

De bona fé que al llegir aixó se m' acut l' idea de que nosaltres podriam arreplegar molt de lo que deixan los turchs.

Y sino ¿ahont millor y ab mes profit que aqui á Espanya podria aplicarse aquesta pena á tants mercaders polítichs que no 'ns han donat lo pés ni la bona calitat de lo que 'ns prometian, avans d' enfilarse al candeleró?

¡Ay si aixis ho haguessen fet!

Apenas hi hauria home que no tingués l' orella foradada.

Tots nos han estafat.

Tots haurian merescut la pena.

Tots estarian en disposició de dur arrecadas com los esmolets.

Los diaris de la passada situació tot es dir: «¿Per que l' govern, si tenia noticias del assassinat que s' anava á cometre en lo carrer del Arenal, no l' prevenia?»

Y en quant als diaris ministerials tot es disculparse com poden y donar mil explicacions tant rastreas y tant débils, que francament sembla que vingan á dir:

«Si, nosaltres som los culpables: pero una hora tonta s' ha de perdonar á tothom.»

¡Pobra gent!

Pels radicals, com per tots los monárquichs, la qüestió de *principis* se reduheix als que 's serveixen per dinar.

Si jo fos rey, gelós com soch, per forza hauria de ser despótic.

¿Com havia de permetrer jo, que tothom s' ocupés de la méva senyora?

¿Com havia de veurer que l' hi dirigissen versos desde periódichs escrits per *usma* y descamisats?

¿Com havia de sentir que l' hi cridessen «¡viva!»?

¿Que 'n tenen de fer ells de la meva dona? diria.

Si jo fos rey ¡oh Otelo!

De segur que tu fóras mon modelo!—

En Balaguer, junt ab en Sagasta y en Romero Robledo, ja saben qu' es á Fransa.

Are ha anat á pendrer las aguas de Bagneres de Luchon.

Quan en Balaguer era á Fransa avans de la Setembrina, esprimia tota la seva anyoransa en un tomo de poesias, que l' titolava «*Lluny de ma terra.*»

No tingueu por que are diga com en aquells temps:

«¡Ay que m' anyoro, m' anyoro sota d' aquest cel de plom!»

¡Pobre Balaguer! Per trenta mil rals fins s' ha venut lo tendre sentiment de l' anyoransa!

L' *Iguallat*, al parlar del crim del carrer del Arenal, contraverteix irónicament las opinions de alguns periódichs radicals que diuen que l' atentat es cosa de un *partit*.

Lo periódich republicá esclama: «l' assassinat no ha sigut ni pot ser obra de un *partit*, »tot lo mes será obra de una *partida*.»

En quan á nosaltres ja 'ns figurém als sagastins, al tenir coneixement de tals suposi-

cions, esclamant verts de bilis:

—«No 'n sortirém d' aquesta gent..... Are si es de un *partit*, are si es de una *partida*..... Mireu que aixó te molta PORRA!

D. Amadeo buscava un majordom de Palacio.

Lo majordom de un rey ha de tenir sanch blava y un *de* davant del apellido. En una paraula: ha de ser noble.

S' acudí á la noblesa tradicional.

Si en lo trono hi estigués segut lo noy Terso, ó bé l' Alfonso, no s' hauria fet pregar pas gens ni mica.

Are ab tant parlar de revolució, de reys democrátichs y de dreus individuals s' ha marejat de tal modo que fins las orellas l' hi rajan, y l' hi rajan de tal manera, que ha hagut de posarshi cotó fluix, y tant ha sigut lo cotó fluix que s' hi ha posat, que es sorda ó com los sorts no sent ja una paraula.

D. Amadeo buscava un majordom de Palacio.

¿No pot ser noble? Que siga plebeyo.

¿A qui acudirém?

Vinga, vinga l' ilustre marqués de *Rius*, vinga á ocupar la majordomia D. Mariano. Vinga, no tardi.

Y D. Mariana *Rius*, marqués de casa *Rius* se 'n va á Madrid.

Y l' poble *riu* que *riu*

Diuen los periódichs enemichs de la situació que l' Ministre de marina, á causa de la gran escassés de fondos, tot sovint té de protestar lletras.

D' aquest modo s' acredita l' Hisenda.

D' aquest modo s' posará al país en la imprescindible necessitat de protestar també de algunas lletras, que no es pas menos lo país que l' ministre d' Hisenda.

¿Y saben de quinas lletras protestará l' país?

De la R, de la E y de la Y.

Com quedurant lo período electoral no's poden remouren empleats, sembla que l' govern ha adoptat la estratagema de fetxar, aixis las cesantias com los nomenclaments dels nous, ab alguns dias de retrás.

Are encare que sembli que estém en juliol, per xó nos trobém en Juny.

Sembla impossible que als nostres gobernants, ni la calor, ni la vergonya pugan ferlos enrogir las galdas.

Cert personatge se 'n vá á pendrer banys de mar.

Lo poble celebrarà segurament que l' aigua salada no l' hi aumenti la gana.

Ja n' hi ha prou ab quatre mil naps diaris.

Aconsellém eficazment á tothom que prengui banys de mar, que per mes que sápig de nadar, aprengui també á guardar la roba.

S' han vist uns cassos!...

Lo ministre de marina Sr. Beranger acompaña á D. Amadeo en son viatge.

¿Voldria algú que la revolució de Setembre que comensá ab barcos, s' acabés ab barcos també?

Banyista vé que no ensenyis la pantorrilla; mira que hay tiborones junto á la orilla. Junto á la orilla.

La Columna del coronel Arrando acaba de tenir un combat ab las faccions d' en Castells y Galceran.

Los sublevats foren sorpresos en Sallent y 's resistiren ab tenacitat.

Lo número crescut de baixas que han tingut los carlins fa creurer que la acció ha estat de importancia.

Nosaltres farem la següent pregunta: si l' poble de Sallent hagués tingut armas ¿haurian entrat los facciosos allí? No y la població s' hauria estalviat un dia de consternació y de dol.

LA ABDICACIÓ.

Vejám si ho farà.

Si abdiqueu, es molt probat qu' tothom ho estimará, y, creyeume, lo abdicá us pot dá un bon resultat.

Ab lo temps qu' esteu aquí ja 'ns haureu conegut prou...

Si 'us ráca l' no cotrar sou, també 'ns ráca dárlo aquí...

Si es que 'us agrada mes viurer be, deixeu la Espanya: mireu que la cosa enganya y 'us fan créure l' que no és.....

Quatre boigs us entabanen fentvos véure aixó y alló.....

y com que son de l' *turró* que no 'us mogueu us demanan.

Pero jó que 'us vull molt bé (!) encar que 'us heu portat mal,

us aviso: us es fatál la Espanya; res, no 'us convé.

Ab aixó, fora rahons, arregleu vostre equipatge y ¡aja noy! á fé un viatge cap á las altras nacions.

Que nosaltres agrahits al vostre desprendiment us dirém: ¡abur! ¡Bon vent! Deu vos guardi de partits!

Y un cop fora, ja formál lo Poble, que es un gran home, dirá:—se ha acabat la broma; proclamém la Federál.

Y allavors ¡com gosarém! no tindré ja mes fatichs....

Si aixi ho feu... serém amichs, y si no ho feu... RENEYIREM.

PAU ROSELLA.

Solució á la xarada del número 111.

=Que rumias? fuig, ximplet:

¿Que no ho veus que diu GAS-SET?

Solució á la xarada del número 112.

COR-DO-VA.

XARADA.

La *primera* es una nota de la escala musical, la *segona* casi sempre sol causá un soroll molt gran; y n' es la *tercera* y *última*, una part del cos humá.

En lo sigle del vapor defénsan lo *tot*, encar los que plens de fanatisme, y manats per capellans, van encenentne la guerra per la montanya y lo plá

QUICO LLENAS.

CORRESPONDENCIA DE LA CAMPANA.

Carañena, Barcelona. S' insertará.—Un Republicá Federal. Id. Parlarem de lo que 'ns diu.—Cucurrina. Id. Cap de las duas. Envihin alguna altra.—P. J. Id. Si esmena l' Soneto li insertaré ab gust.—Lo Gitano. Id. No l' puch complaure.—Parot. Id. N' aprofitém alguna cosa.—

I. Lopez editor.

Imp. de la V. é H. de Gaspar. 1872.